

tainice, obosită de a-și fi pieptănat îndelung părul auriu. Se conturează un profil cu linii fine, în care sunt prezente numai două detalii fizice: *mâna ta cea fină și val de aur părul*. Ideea poetică este exprimată simplu, prin epitete, iar crochiul astfel realizat impresionează puternic pe cititor.

SUBIECTUL al II-lea

Text argumentativ pe tema: implicarea adolescenților în activități de voluntariat

Plan de idei

- Voluntariatul ajută la formarea spiritului civic.
- Astfel de acțiuni ajută tinerii să socializeze, să capete experiență într-un domeniu, să fie responsabili.
- Orice implicare în activități de voluntariat presupune o formă de învățare socială.

Societatea este creatoare de idealuri și valori, însă vremurile pe care le trăim sunt tot mai sărace spiritual, iar lumea se lasă stăpânită de lucruri, de material. Din punctul meu de vedere, este necesară o îndreptare a ordinii faptelor, pentru a solidariza indivizii și a întări sentimentul de apartenență la o comunitate. Și consider că cel mai potrivit spațiu pentru aceasta este acțiunea de voluntariat. Mai ales, dacă valoarea voluntariatului se dobândește de la vârste cât mai fragede, devenind astfel o parte importantă din educația copiilor.

În primul rând, voluntarul deține puterea exemplului demn de urmat. Cei care se implică în activități de voluntariat fac acest lucru cu conștiința clară a valorii pe care această activitate o are pentru ei, ca persoane, în absența oricărui câștig financiar. De exemplu, implicarea în campanii caritabile sau de ecologizare le consolidează voluntarilor satisfacția lucrului bine făcut, mulțumirea de a fi ajutat la nevoie, ceea ce, implicit, se traduce într-un grad sporit de încredere de sine și voință de acțiune. Astfel, pentru tineri, voluntariatul devine o experiență reală de formare și rafinare a propriei personalități.

În al doilea rând, sunt de părere că pentru adolescenții în căutare de opțiuni profesionale, implicarea în activitățile de voluntariat poate reprezenta o oportunitate de a-și defini interesele, de a-și descoperi aptitudinile, de a-și verifica abilitățile și competențele. De pildă, făcând parte dintr-o organizație implicată direct în acest domeniu, adolescenții învață să relaționeze, să se raporteze la o structură socială riguros organizată și chiar să coordoneze proiecte, să învețe să ia decizii în folosul grupului.

Prin urmare, orice implicare în activități de voluntariat presupune o formă de învățare socială, chiar dacă de multe ori aceasta nu este imediat conștientizată. Voluntariatul îi învață pe tineri lecția solidarității, a toleranței, a încrederii, a spiritului civic și a responsabilității sociale.

SUBIECTUL al III-lea

Eseu pe tema: particularitățile de construcție a unui personaj dintr-un text narativ de Liviu Rebreanu

Textul literar ales: *Ion* de Liviu Rebreanu (Ion)

Nemuțumiți de „minciuna romantică”, scriitorii realiști și-au propus instaurarea, în locul ei a „adevărului românesc”, prin care să ofere cititorilor o felie de viață, așa cum este ea, cu lumini și umbre, cu bucurii și ne Cazuri, toate trăite omenește și povestite cu detașare auctorială. Ei vor cultiva o narațiune de tip obiectiv, o focalizare zero, într-un efort de cuprindere a unei întregi societăți, căci tema lor predilectă este viața socială, care, nu rareori, modifică traseul existențial al individului și personalitatea acestuia.

Ca direcție literară, realismul, născut sub condela unui „părinte” precum Honoré de Balzac, promovează inspirația din viața socială, contemplarea detașată a acesteia, observația necruțătoare (care a dus uneori la formula realismului dur), tipizarea ca metodă. În dorința

lor de a crea viață, realiștii au folosit un bogat material documentar de scene de viață și destine care, transfigurate apoi în personajul literar coborât de pe soclul excepțional romantic și dându-i în schimb, complexitatea ființei umane, nu în ceea ce are ea la nivel mediu, ci unind *organic genericul cu individualul* (Georg Lukacs). În individ se regăsesc astfel, așa cum observă Georg Lukacs, *toate momentele determinate din punct de vedere uman și social, esențiale unei perioade istorice*.

• **Prezentarea a patru elemente ale textului narativ, semnificative pentru realizarea personajului ales (de exemplu: acțiune, conflict, relații temporale și spațiale, construcția subiectului, perspectivă narativă, modalități de caracterizare, limbajele).**

Apărut în 1920, romanul *Ion* de Liviu Rebreanu rezolva „o problemă” și curma „o controversă”: aceea a idilismului literaturii rurale, resimțite, la începutul perioadei interbelice, ca neverosimilă. Inspirându-se din viața social-economică a Ardealului austro-ungar, Rebreanu conducea însă scriitura către un alt tip de demers narativ decât cel sămănătorist, provincia regăsindu-se în roman cu tot ceea ce avea ea esențial, atât din punct de vedere geografic, cât și istoric sau uman.

Geneza romanului este în măsură să dezvăluie natura metodei de creație a lui Rebreanu. Fiu de învățător, locuitor, la început, al satului Târlășua, apoi al localităților Maieru și Prislop, în care fusese mutat tatăl său, scriitorul își extrage fundamentele operelor sale din aceste realități: o provincie sub dominație străină, cu toate problemele ce le generează pentru slujbașii statului, cum era tatăl său și cum va fi învățătorul Zaharia Herdelea, în roman. Viețitor printre țărani, Rebreanu și-a făcut documentarea, de-a lungul primei perioade a vieții sale, nemijlocit, având ocazia să-i asculte și să-i observe pe cei care, ulterior, vor deveni oamenii săi pe hârtie – personajele literare. Trei momente i-au rămas în minte, spune autorul în mărturisirile sale: primul este legat de o scenă la care fusese martor un țăran, îmbrăcat în haine de sărbătoare sărutând cu patimă pământul; al doilea moment este povestea unei fete instărite care rămăsese însărcinată cu sărăntocul satului și fusese bătută cumplit de tatăl ei; la acestea, se adaugă discuțiile pe care, ca și Titu, le-a purtat cu un tânăr țăran, observând cu câtă sete vorbea despre pământ. Numele personajelor principale, Ion și Ana Pop, sunt numele unor vecini ai învățătorului Rebreanu. Toate aceste întâmplări s-au conjugat în construcția monumentalului personaj Ion, viața satului ardelenesc devenind viața ficțională a satului Pripas, nume simbolic și semnificativ pentru locuitorii unei provincii aflate în raza de interese a unui puternic imperiu, dar și la marginea lui. De aici sentimentul „pripășirii”, al locuirii într-o anexă.

Construit din crâmpete de viață transfigurate artistic, romanul monografic *Ion* are ca **temă** viața satului ardelenesc, în care pământul constituie garanția respectului social, căsătoria subordonându-se intereselor materiale, ignorând iubirea care, ca temă secundară a romanului, trebuie să cedeze locul intereselor superioare ei care marchează societatea, fie ea și țărănească. Comparația cu romanele lui Balzac se impune imediat: tot o societate dominată de forța banului găsim și acolo, căsătorii ce devin contracte și apărând interese, iubirea, când apare, este sortită eșecului, căci eroii au alte aspirații. Cu deosebirea că, la Rebreanu, acestea sunt transpuse pe pământ românesc, problemele sociale fiind complicate (și completate) de cele naționale, vizând, în principal, situația intelectualului, dar atingând indirect și țăranul.

Structurat pe **două planuri paralele**, al țărănimii (având în centru problema pământului) și al intelectualității (confruntându-se cu problema națională), romanul se construiește **rotund**, alternanța dintre cele două planuri permițând o viziune mai amplă asupra satului. Scenele se înlanțuie firesc într-o acțiune desfășurată amplu.

Dacă planul intelectualității este sugerat de mai multe figuri de cârturari sătești, de la preotul Belciug, la învățătorul Zaharia Herdelea sau poetul Titu, planul țărănimii se coagulează în imaginea personajului eponim al romanului, **Ion Pop al Glanetașului**.

• **Prezentarea statutului social, psihologic, moral etc. al personajului ales, prin raportare la conflictul/ conflictele textului narativ studiat.**

Personaj exponențial, Ion este un tânăr sărac ce jinduește la avere. Are și motive: mama sa, fată înstărită, luase de bărbat pe Glanetașu, bețiv și pierde-vară, pierzând, în scurt timp, și pământurile pe care le adusese ca zestre. Mai rămăsese un petic prea mic pentru foamea lui Ion, pe care, mărindu-se băiatul și dovedindu-se *harnic ca mă-sa*, familia nu a mai fost nevoită să-l vândă. Ion a păstrat însă în suflet locurile vândute de părinți, cărora le și reproșează *mi-ați mâncat pământurile*, oftând, când trece pe lângă fostele brazde ale Glanetașilor: *locul nostru, săracu*. Ambițios și inteligent, Ion nu se împacă însă cu condiția marginală în care îl aruncase familia, ci dorește să obțină pământ. Nu altceva. Remarcându-l la școală, Herdelea îl convinge pe tată să-l dea pe fiu la carte, dar Ion preferă să rămână în sat, căci îi era drag să muncească pământul.

Surprins în plină criză erotică, personajul este pus, aflăm chiar de la început, în fața unei dileme: să-și urmeze chemarea inimii, căsătorindu-se cu Florica, sau să urmeze drumul multor săteni (Vasile Baci, tatăl său), căsătorindu-se cu o fată bogată, dar cam urâtă, pe care nu o iubește. Acțiunea romanului începe printr-o horă („a soartei”, N. Manolescu), la care sunt adunate și ierarhizate toate personajele importante ale romanului. Aici se fac și se desfășoară destinele oamenilor, aici o curtează Ion pe Ana, fiind pârât de George și umilit de Vasile Baci. Aici se configurează nu doar **conflictul exterior** al romanului, între Ion și restul lumii, ci și cel **interior**, între obsesia pământului și iubire. Iubind pe Florica, Ion renunță totuși la ea, pentru că e săracă, în timp ce Ana are pământ mult. După o discuție cu Titu, Ion o seduce pe fata lui Vasile Baci, lăsând-o însărcinată și sperând să-l poată obliga astfel pe tată să-i dea pământurile. Forțat de împrejurări și de fermitatea lui Ion care o transformă pe Ana într-o minge ce trece de la tată la soț, bătută de fiecare dată, Vasile dă pământurile, însă Ion nu va avea parte de ele. După nașterea pe câmp a copilului, Ana se spânzură, iar Ion, care furase o brazdă de pământ din parcela lui Simion Lungu, este dus la închisoare. Când se întoarce, își găsește copilul pe moarte și se teme că pierde averea. Când află că el este moștenitorul lui Petrișor, plânsul copilului nu i se mai pare la fel de sfâșietor. Copilul moare și Ion se vede deodată liber, proprietar de pământ. Se gândește că averea nu are nicio valoare, dacă nu o împarți cu cine îți place. Cine îi plăcea lui se căsătorise însă cu George și fusese bucuroasă că pusese mâna pe unul dintre „bocotanii” satului. Dar asta nu este o piedică pentru Ion, obișnuit să obțină tot ce dorește. Numai că, vizitând-o pe Florica, este pârât lui George de Savista, oloaga ce se pripășise la casa lui. Pentru a doua oară umilit, George își face singur dreptate, omorându-l pe rival, care cade și moare pe pământul pe care atât de mult îl iubise.

Ion, personaj monumental, exponențial, complex, este alcătuit din poveștile satului ardeleanesc, așa cum le-a putut recepta tânărul Rebreanu. Lui i se atribuie seducția, așa cum Ana o întrușează pe Rodovica, fata sedusă din sat, lui – sărutarea pământului, lui – patima etc. De o forță ieșită din comun, căreia nu-i poate sta în cale nimic, Ion este, cum spune Lovinescu, „expresia instinctului de posesie a pământului”, pentru a cărui obținere sacrifică totul, își provoacă destinul care, până la un punct, îl ajută. Înlocuiește formele tradiționale de religiozitate cu o religie a pământului, la care se închină, sărutându-l, pe care îl venerază, vizitându-l, contemplându-l, pentru care ignoră sentimente umane și în fața căruia nu contează nici femeia, nici măcar copilul. E. Lovinescu are dreptate: Ion pune viclenie procedurală în planul său de seducere a Anei, știe când să oprească vizitele și cum să negocieze cu viitorul socru, chiar dacă lipsa de experiență face ca negocierile pentru obținerea pământului să fie mai anevoioase decât se aștepta. Nu criza erotică îl conduce către Ana, ci criza socială, umilințele, pentru care va plăti, în cele din urmă, femeia.

S-ar părea că instinctul posesiei pământului epuizează orice formă de energie diferită, orice formă de afectivitate: părinții sunt, pentru el, cei care i-au înstrăinat pământurile; Ana, cea care îi aduce averea, însă face greșeala de a se aduce și pe sine, cu toată dorința de

iubire, care îl plictisește și îl face să-i vorbească răstit, chiar și atunci când femeia amenință să se spânzure; Petrișor îl impresionează în două momente: când se naște pe pământ și Ion își face cruce, iar noi nu știm dacă această cruce, sugerând prosternarea în fața miracolului, vizează pământul pe care a venit Petrișor sau nașterea însăși. Al doilea moment este când, bolnav, pe moarte, copilul plânge. Slăbiciunea lui Ion nu durează însă foarte mult, pentru că, aflând că-și va moșteni fiul, își revine repede, iar *plânsul nu i se mai părea atât de sfâșietor*.

Patima sa îl antrenează în conflict cu toată lumea: de la părinții, soția și fiul pentru care nu are niciun fel de afecțiune, până la conflictul cu Vasile Baciu, căruia îi forțează mâna, profitând de slăbiciunea Anei pentru el, cu Simion Lungu, căruia îi fură o brazdă de pământ, cu gândul că acela a fost lotul lor, cu George, căruia i-o fură pe Ana.

Cel mai important conflict rămâne însă cel interior, care generează toate complicațiile, sentimentale, matrimoniale, sociale, juridice în care intră eroul. Conflictul nu este, așa cum s-ar crede doar între dorința de a avea pământ și iubirea pentru Florica, ci mai mult decât atât: conflictul se configurează între condiția sa social-economică și statutul său de lider al tinerilor țărani, pe care nu îl poate contesta nici George. În ciuda faptului că nu el îi plătește pe țigani la horă, Ion este cel ce le dictează, supărându-l pe George căruia forța banilor ar trebui să-i asigure un statut privilegiat, cel puțin în fața lui Ion. Lucrul acesta îl pricepe și fiul Glanetașului, căci își concentrează întreaga energie spre obținerea pământului. De altfel, ierarhizarea țăranilor la horă spune destul de multe despre relația dintre poziția socială și forța economică a unei familii. Alexandru Pop, tatăl său nu îndrăznește să intre în vorbă cu înstăriții satului, alăturându-li-se umil, *ca un câine la ușa bucătăriei*. Ion este mai orgolios, el își dorește un statut economic în concordanță cu forța sa, cu inteligența și hârnicia pe care i-o recunoaște naratorul. Or, opoziția lui George, în care acesta invocă plata lăutarilor, ca și umilintele pe care trebuie să le înghită neputincios, declanșează instinctele violente ale tânărului, care nu era totuși un om prea așezat, sfârșind cu „probozirea” în biserică de către Belciug, nouă umilință pentru erou, care se așază ferm pe drumul pe care îl alege și pe care îl va urmări cu tenacitate.

• **Relevarea unei trăsături a personajului ales, ilustrată prin două episoade/ secvențe narrative/ situații semnificative sau prin citate comentate.**

Iubirea pentru pământ a eroului e aproape patologică. Îl iubește ca pe o mamă, ca pe o ibovnică, strânge pătimaș un bulgăre de pământ în mână, sărută pământul, oftează după el. Senzualitatea despre care a vorbit exegeza pare a se răsfrânge întreagă asupra pământului, comparațiile naratorului fiind, în acest sens, sugestive. Dar relația personajului cu pământul e mai mult decât atât: imaginea Hristosului ruginit de la intrarea în sat sugerează abandonarea unei religii ascetice, în favoarea uneia vitaliste, asigurate de stihia pământului, la care nu se închină doar Ion. El este exponentul unei serii din care face parte și Vasile Baciu, care se căsătorise cu o fată bogată pe care o iubise pentru pământul pe care i-l adusese. Întregul sat valorizează pământul, Ion nu este decât expresia supradimensionată a acestei valorizări.

Construit după metoda tipizării, Ion face totuși parte din galeria parveniților. Nu doar pentru ambiția și tenacitatea cu care își urmărește scopul, nici doar pentru lipsa de scrupule pe care o pune în îndeplinirea planului, ci și prin sentimentul nedreptății sociale pe care caută să-l depășească, asemenea lui Julien Sorel, chiar dacă Ion al nostru pare mai diabolic, așa cum părea și Dinu Păturică.

• **Exprimarea unui punct de vedere argumentat, despre modul în care se reflectă o idee sau tema textului narativ studiat în construcția personajului.**

Complexitatea personajului este pusă în lumină printr-o sumă de metode, din care nu lipsește caracterizarea directă, a naratorului, care îl vede harnic și iute, a celorlalte personaje (Herdelea, care îl crede cel mai inteligent băiat din sat, Vasile Baciu, care îl numește *sărântoc și fleandură*), pe când comportamentul, limbajul, atitudinile, vestimentația, mediul,

relațiile pe care le stabilește cu cei din jur, sunt metode indirecte de surprindere a caracterului lui Ion. Peste toate, tipizarea care îl face exponențial, face trimiteri și la alte gesturi ale țăranilor, căci Ion îi reprezintă pe toți. Ne putem imagina, spre exemplu, cum ar reacționa Ion dacă cineva i-ar fura o brazdă de pământ sau dacă ar încerca să-l forțeze să înstrăineze pământul. Reacțiile lui Ion ar fi mai violente decât ale lui Simion Lungu sau Vasile Baciu, motivate de o pasiune mai arzătoare, dar nu diferite.

Într-un stil cenușiu, sobru, anticalofil, romanul surprinde deci destinele conjugate ale unor țărani și intelectuali din Pripasul ardelenesc, trăsăturile lor fundamentale sublimându-se în figura monumentală a personajului Ion, expresie nu doar a dorinței de pământ, ci și a jocului de forțe din sat. El semnifică nu doar un destin colectiv, al satului care trăiește prin posesia pământului, ci și individual, particularizat în inteligența și voința pe care le pune în slujba împlinirii aspirațiilor sale, în evenimente individuale (nașterea, nunta, moartea) și colective (hora, sfințirea bisericii), aflate sub incidența vieții social-economice și politice, dar și sub cea a marelui calendar al naturii, reflectat în muncile omului. Ion le cuprinde pe toate, căci în substanța sa intimă se găsește tot ce este mai specific satului și țăranului la momentul istoric pe care îl reprezintă.

TESTUL 6

SUBIECTUL I

Text-suport: fragment din *Adela* de Garabet Ibrăileanu

1. Antonime potrivite pentru sensul din text al cuvintelor sunt: *fericită* – *nefericită*, *niciodată* – *totdeauna*, *mereu*.
2. *Semnul întrebării* marchează intonația specifică unui enunț interogativ, evidențiază starea de incertitudine sau starea meditativă a personajului-narator, evidențiază interogația retorică. *Punctele de suspensie* marchează întreruperea șirului gândirii și o pauză afectivă ce accentuează sentimentele exprimate în text (melancolie, îndoială, durere, regret), lasă loc meditației.
3. *A pus la inimă* vorbele sale grele. Prietenul meu are o *inimă largă*. Mama mi-a *făcut inimă bună*, încercând să mă încurajeze.
4. Perspectiva narativă este, în textul dat, una subiectivă, a unui narator-personaj, implicat afectiv în relatarea faptelor, nararea făcându-se la persoana I singular.
5. Cuvinte din câmpul semantic al naturii în textul dat sunt: *poiană*, *pădure*, *soarele*.
6. Două motive literare prezente în textul dat sunt: motivul pădurii, motivul soarelui (ilustrând tema naturii).
7. Interogațiile retorice prezente în text imprimă retorism stilului, dând expresie accentuată sentimentelor personajului-narator (neliniște, îndoială etc.).
8. Autorul dă expresie indirectă gândurilor, ideilor și sentimentelor sale, prin intermediul personajelor (personajul-narator, Adela) și al acțiunii. Narațiunea este modul de expunere predominant în text, putându-se evidenția prezența naratorului – un narator subiectiv – ca voce a creatorului.
9. Într-o succesiune de interogații retorice, autorul dă expresie în fragmentul dat incertitudinilor, stării de îndoială și de neliniște pe care personajul-narator le trăiește în relația sa cu Adela, de care se simte tot mai apropiat și, în același timp departe, neprimind răspuns la întrebările chinuitoare care îl frământă. Cu frustrările pe care i le dă diferența de vârstă ce îi separă, eroul nu îndrăznește să creadă în posibilitatea împlinirii iubirii, zbatându-se neputincios între speranță și neîncredere și chiar, deznădejde. Un simplu cuvânt sau o ușoară modificare de comportament fac să incolțească în sufletul său speranța, în vreme ce lipsa oricărei certitudini din partea femeii îi susține starea de îndoială.

TESTUL 5

SUBIECTUL I

(30 de puncte)

Se dă următorul text:

*Stau în cerdacul tău... Noaptea-i senină.
Deasupra-mi crengi de arbori se întind,
Crengi mari în flori de umbră mă cuprind
Și vântul mișcă arborii-n grădină.*

*Dar prin fereastra ta eu stau privind
Cum tu te uiți cu ochii în lumină.
Ai obosit, cu mâna ta cea fină
În val de aur părul despletind.*

*L-ai aruncat pe umeri de ninsoare,
Desfaci visând pieptarul de la sân,
Încet te-ardici* și sufl-n lumânare...*

*Deasupra-mi stele tremură prin ramuri,
În întuneric ochii mei rămân,
Ș-alături luna bate trist în geamuri.*

(Mihai Eminescu, *Stau în cerdacul tău...*)

* a se ardica vb. – a se ridica

Scrie răspunsul la fiecare dintre următoarele cerințe:

1. Scrie câte un sinonim potrivit pentru sensul din text al cuvintelor *senină* și *mișcă*. 2 puncte
2. Explică utilizarea cratimei în structura *sufli-n lumânare*. 2 puncte
3. Alcătuieste câte un enunț în care cuvintele *mână* și *întuneric* să aibă sens conotativ. 2 puncte
4. Transcrie două structuri/ versuri care conțin imagini ale ființei iubite. 4 puncte
5. Menționează o temă și un motiv literar prezente în textul dat. 4 puncte
6. Selectează, din textul dat, două secvențe care conturează dimensiunea spațială a imaginarului poetic. 4 puncte
7. Explică semnificația unei figuri de stil identificate în prima strofă. 4 puncte
8. Ilustrează, cu câte un exemplu din textul dat, două trăsături ale genului liric. 4 puncte
9. Comentează, în 60-100 de cuvinte (6-10 rânduri), strofa a doua, prin evidențierea relației dintre ideea poetică și mijloacele artistice. 4 puncte

SUBIECTUL al II-lea

(30 de puncte)

Scrie un text de tip argumentativ, de 150-300 de cuvinte (15-30 de rânduri), despre *impli-carea adolescenților în activitățile de voluntariat*.

În elaborarea textului de tip argumentativ, trebuie:

- să respecti structura discursului de tip argumentativ: formularea ideilor în scris, utilizarea mijloacelor lingvistice adecvate exprimării unei aprecieri; 8 puncte
- să ai conținutul adecvat argumentării pe o temă dată: formularea ipotezei/a propriei opinii față de problematica pusă în discuție, enunțarea și dezvoltarea corespunzătoare a două argumente adecvate ipotezei, formularea unei concluzii pertinente; 16 puncte

- să respecte normele limbii literare (registru stilistic adecvat, normele de exprimare, de ortografie și de punctuație) și limitele de spațiu indicate. **6 puncte**

SUBIECTUL al III-lea

(30 de puncte)

Scrie un eseu, de 600-900 de cuvinte (două-trei pagini), despre *particularitățile de construcție a unui personaj* dintr-un *text narativ* studiat, aparținând lui Liviu Rebreanu.

În elaborarea eseului, vei avea în vedere următoarele repere:

- prezentarea a patru elemente ale textului narativ, semnificative pentru realizarea personajului ales (de exemplu: *acțiune, conflict, relații temporale și spațiale, construcția subiectului, perspectivă narativă, modalități de caracterizare, limbaj etc.*);
- prezentarea statutului social, psihologic, moral etc. al personajului ales, prin raportare la conflictul/ conflictele textului narativ studiat;
- relevarea unei trăsături a personajului ales, ilustrată prin două episoade/ secvențe narative/ situații semnificative sau prin citate comentate;
- exprimarea unui punct de vedere argumentat, despre modul în care se reflectă o idee sau tema textului narativ în construcția personajului pentru care ai optat.

Notă! Ordinea integrării reperelor în cuprinsul lucrării este la alegere.

Pentru **conținutul** eseului vei primi **16 puncte** (câte 4 puncte pentru fiecare cerință/ reper). Pentru **redactarea** eseului vei primi **14 puncte** (*organizarea ideilor în scris* – 3 puncte; *abilități de analiză și de argumentare* – 3 puncte; *utilizarea limbii literare* – 2 puncte; *ortografia* – 2 puncte; *punctuația* – 2 puncte; *așezarea în pagină, lizibilitatea* – 1 punct; *încadrarea în limita de spațiu indicată* – 1 punct).

În vederea acordării punctajului pentru redactare, eseu trebuie să aibă minimum 600 de cuvinte (două pagini) și să dezvolte subiectul propus.

UNITATEA TEMATICĂ 5

Conținuturi vizate prin subiectul III: proza interbelică/ romanul psihologic

Autor canonic: Camil Petrescu

TESTUL 6

SUBIECTUL I

(30 de puncte)

Se dă următorul text:

*Am tăiat repede colțul de poiană inevitabil pentru a ajunge la drumul mănăstirii. Când am intrat din nou în pădure, Adela a respirat fericită. Rochia ei și coafura nu erau deloc compatibile cu o primblare în public. Ea îmi mărturisise că și-a rupt și botinele. În adevăr, când ne oprirăm pe o bancă, îmi dovedii **de visu** acest nou dezastru. Dar toate o făceau fericită. Așezându-și din nou și mai în răgaz părul, îmi mulțumea mie, ca unui regizor al naturii, pentru toată ziua aceasta și, spunând că n-are să uite niciodată soarele de pe Ceahlău, îmi împlântă o săgeată ascuțită în inimă; în apelativul cu care mi se adresează întotdeauna făcu o ușoară schimbare: „cher maître” deveni „maître chéri”. Apoi, fără comanda ei obișnuită, se*